

Aceasta ar fi situația tuturor planurilor sau proiectelor care nu necesită un permis de mediu în Regiunea Valonă.

(¹) JO L 206, p. 7, Ediție specială, 15/vol. 2, p. 109.

Acțiune introdusă la 21 decembrie 2009 — Comisia Europeană/Republica Federală Germania

(Cauza C-539/09)

(2010/C 51/39)

Limba de procedură: germana

Părțile

Reclamantă: Comisia Europeană (reprezentanți: A. Caeiros și B. Conte, agenți)

Pârâtă: Republica Federală Germania

Concluziile reclamantei

— Constatarea faptului că, prin refuzul de a permite Curții de Conturi să efectueze controale în Germania privind cooperarea administrativă în domeniul taxei pe valoarea adăugată prevăzută în Regulamentul nr. 1798/2003 și în dispozițiile de aplicare relevante, Republica Federală Germania nu și-a îndeplinit obligațiile care îi revin în temeiul articolelor 10 CE și 248 alineatele (1), (2) și (3) CE, precum și a articolului 140 alineatul (2) și a articolului 142 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1605/2002;

— obligarea Republicii Federale Germania la plata cheltuielilor de judecată.

Motivele și principalele argumente

Obiectul prezentei acțiuni îl constituie refuzul autorităților germane de a permite Curții de Conturi Europene să efectueze controale în Germania privind cooperarea administrativă în domeniul TVA prevăzută în Regulamentul nr. 1798/2003 și în dispozițiile de aplicare relevante.

În opinia Comisiei, Republica Federală Germania nu și-a îndeplinit obligațiile care îi revin în temeiul articolului 248 CE, respectiv al Regulamentului nr. 1605/2002, și a încălcat obligația de loialitate care îi revine potrivit articolului 10 CE.

Atribuțiile de control ale Curții de Conturi ar trebui interpretate în mod larg: Curtea de Conturi trebuie să controleze starea financiară a Uniunii și să propună ameliorări. În acest scop, aceasta necesită dreptul de a efectua auditări și verificări cu privire la toate domeniile și actorii vizati de veniturile și cheltuielile Uniunii. Astfel de verificări trebuie să poată fi efectuate și în statele membre și acestea din urmă ar trebui, potrivit arti-

colului 248 alineatul (3) CE, articolului 140 alineatul (2) și articolului 142 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1605/2002, precum și potrivit obligației de loialitate prevăzută la articolul 10 CE, să asigure Curții de Conturi sprijinul lor deplin. Aceasta cuprinde și obligația de a permite orice examinare de către Curtea de Conturi care servește la aprecierea prelevării și utilizării mijloacelor financiare ale Uniunii.

În prezenta cauză, tocmai aceste posibilități ar fi fost refuzate Curții de Conturi de către autoritățile germane.

Regulamentul nr. 1798/2003 privește legalitatea și regularitatea veniturilor comunitare. Acest regulament ar reprezenta un element dintr-o rețea de măsuri diferite care trebuie să garanteze că statele membre dispun de resurse corecte provenite din TVA și că, astfel, Comunitatea dispune de resursele proprii în cele mai bune condiții, prin combaterea practicilor frauduloase și prin prevenirea acestora. Din această perspectivă, Comisia consideră necesar ca, pentru a verifica legalitatea și regularitatea veniturilor provenite din TVA, Curtea de Conturi să poată controla transpunerea și punerea în aplicare a Regulamentului nr. 1798/2003, ceea ce ar însemna ca aceasta să poată controla dacă statele membre au instituit un sistem de cooperare și de asistență administrativă eficient și dacă l-au transpus în practică în mod corespunzător sau dacă sunt necesare îmbunătățiri.

Transpunerea în practică a cooperării administrative prevăzute în Regulamentul nr. 1798/2003 ar avea un efect asupra resurselor proprii provenite din TVA-ul datorat de statele membre. O cooperare eficientă în acest domeniu ar evita deturnarea și evaziunea TVA-ului și ar conduce astfel în mod automat la sporirea veniturilor provenite din TVA și, prin urmare, și a resurselor proprii ale Comunității. În schimb, atunci când un stat membru nu cooperează în mod corespunzător, acesta își încalcă nu numai obligațiile prevăzute de Regulamentul nr. 1798/2003, ci și pe aceea — prevăzută de Directiva TVA — de a adopta toate măsurile cu caracter legislativ și administrativ necesare pentru a asigura colectarea în integralitate a TVA-ului datorat pe teritoriul său.

Cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare introdusă de Regeringsrätten (Suedia) la 21 decembrie 2009 — Skandinaviska Enskilda Banken AB Momsgrupp/Skatteverket

(Cauza C-540/09)

(2010/C 51/40)

Limba de procedură: suedeza

Instanța de trimitere

Regeringsrätten

Părțile din acțiunea principală

Reclamantă: Skandinaviska Enskilda Banken AB Momsgrupp

Pârât: Skatteverket

Întrebarea preliminară

Articolul 13 secțiunea B din A șasea directivă 77/388 privind sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată ⁽¹⁾ [articolul 135 alineatul (1) din Directiva 2006/112 privind sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată] trebuie interpretat în sensul că scutiunile de taxă pe care le prevede sunt aplicabile și în cazul serviciilor (garanție de emisiune) care implică acordarea de către o instituție de credit, în schimbul unei sume de bani, a unei garanții către o societate care dorește să emită acțiuni în temeiul căreia instituția de credit se angajează să achiziționeze acțiunile care nu sunt subscrise până la expirarea perioadei de subscripție?

⁽¹⁾ A șasea directivă 77/388/CEE a Consiliului din 17 mai 1977 privind armonizarea legislațiilor statelor membre referitoare la impozitele pe cifra de afaceri — sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată: baza unitară de evaluare (JO L 145, p. 1).

Recurs introdus la 22 decembrie 2009 de Republica Federală Germania împotriva Hotărârii Tribunalului de Primă Instanță (Camera a șaptea) pronunțate la 6 octombrie 2009 în cauza T-21/06, Republica Federală Germania/Comisia Comunităților Europene

(Cauza C-544/09 P)

(2010/C 51/41)

Limba de procedură: germana

Părțile

Recurentă: Republica Federală Germania (reprezentanți: M. Lumma, J. Möller și B. Klein, agenți)

Cealaltă parte în proces: Comisia Europeană

Concluziile recurente

- Anularea Hotărârii Tribunalului de Primă Instanță pronunțate la 6 octombrie 2009 în cauza T-21/06, Germania/Comisia Comunităților Europene;
- declararea nulității Deciziei Comisiei C(2005) 3903 din 9 noiembrie 2003 privind ajutorul de stat pe care l-a acordat Republica Federală Germania în favoarea introducerii televiziunii digitale terestre (DVB-T) în regiunea Berlin-Brandenburg;
- obligarea pârâtei la plata tuturor cheltuielilor de judecată.

Motivele și principalele argumente

Recursul privește Hotărârea Tribunalului de Primă Instanță al Comunităților Europene, prin care a fost respinsă ca neîntemeiată acțiunea introdusă de Republica Federală Germania împotriva Deciziei Comisiei din 9 noiembrie 2005 adoptate în procedura de ajutor de stat C 25/2004 referitoare la introducerea televiziunii digitale terestre (DVB-T) în regiunea Berlin-Brandenburg. În decizia menționată, Comisia considerase că măsura de ajutor de stat era incompatibilă cu piața internă [articolul 107 alineatul (3) litera (c) TFUE].

Republica Federală Germania invocă în total cinci motive, prin intermediul cărora critică faptul că Tribunalul nu a recunoscut un abuz de putere al Comisiei și, în consecință, a respins în mod greșit acțiunea.

În primul rând, potrivit recurente, Tribunalul a negat în mod greșit efectul de stimulare al măsurii, luând în considerare numai perioada foarte limitată pentru trecerea de la transmisia analogică terestră la DVB-T, în loc să țină seama de costurile furnizorilor de radiodifuziune sprijinit financiar în ceea ce privește măsura în ansamblul său. Această măsură globală include de asemenea, pe lângă trecerea propriu-zisă, obligația de a menține oferta de programe cu privire la DVB-T pentru o perioadă de cinci ani, independent de gradul de acceptare al pieței, care este aproape imposibil de prevăzut. Prin urmare, costurile care decurg din această perioadă de transmisie obligatorie trebuie să fie, de asemenea, luate în considerare.

În al doilea rând, în opinia recurente, Tribunalul a extins în mod greșit prea mult criteriul de apreciere al Comisiei prevăzut la articolul 107 alineatul (3) litera (c) TFUE, prin acceptarea faptului că un caracter adecvat al măsurii de ajutor poate fi respins de Comisie numai pentru motivul că obiectivul urmărit ar putea fi atins de asemenea prin măsuri de reglementare alternative. Potrivit scopului dispozițiilor din TFUE referitoare la controlul ajutoarelor, comparația cu măsurile alternative nu face parte dintre criteriile de examinare admisibile pe care le poate utiliza Comisia. În acest context, guvernul german critică de asemenea faptul că Tribunalul impune statului membru sarcina de a dovedi că măsurile alternative propuse de Comisie ar fi fost lipsite de efect de la bun început. Aceasta contravine principiului securității juridice, principiilor generale ale repartizării sarcinii probei și obiectivului urmărit de controlul ajutoarelor.

În al treilea rând, potrivit recurente, cu ocazia analizării articolului 107 alineatul (3) litera (c) TFUE, Tribunalul nu a recunoscut relevanța drepturilor fundamentale ale Uniunii, drepturi care, ca parte componentă a dreptului primar, sunt obligatorii pentru toate organele Uniunii și în privința tuturor acțiunilor acestora. Dacă ar fi suficientă o simplă trimitere la presupusele măsuri de reglementare alternative, care sunt posibile pentru a refuza o autorizație de acordare a unui ajutor, nu s-ar ține seama de faptul că măsurile de reglementare aduc atingere dreptului fundamental la libera exercitare a unei activități economice de către întreprinderi. Acest aspect ar trebui cel puțin să facă obiectul unei examinări comparative, ceea ce nu s-a întâmplat în speță.